

Θεωρώ ότι η αποστολή ενός έντιμου και καλού αρθρογράφου είναι να κρίνει και να κατακρίνει τα κακώς έχοντα, χωρίς προκατάληψη και χωρίς παραμορφωτική προδιάθεση. Ευθαρσώς ομολογώ ότι με ενοχλεί η προσπάθεια ορισμένων «επικοινωνιολόγων» και «επηρεαστών» (influencers) να παραποιήσουν την πραγματικότητα για να οδηγήσουν τους αποδέκτες των μηνυμάτων τους σε λανθασμένα συμπεράσματα και, κατ' επέκταση, σε ενέργειες και πράξεις ουσιωδώς διαφορετικές από εκείνες που θα υιοθετούσαν χωρίς την παρέμβαση των «επικοινωνιολόγων» και των «επηρεαστών».

Οι «επικοινωνιολόγοι» και οι «επηρεαστές» πάντοτε υπήρχαν στις ανθρώπινες κοινωνίες, αλλά ως συγκροτημένα επαγγέλματα είναι νεοφανή. Υπάρχουν, λοιπόν, σήμερα επαγγελματίες «σύμβουλοι», οι οποίοι, έναντι μιας αδράς αμοιβής, είναι έτοιμοι να αναλάβουν το έργο τού να πείσουν τους αφελείς για οτιδήποτε τους ζητήσουν οι πελάτες τους, ακόμα και αν η διαδικασία αυτή συνεπάγεται τη διαστρέβλωση γεγονότων, τη

Του
**ΧΡΗΣΤΟΥ
Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗ***

διάδοση ψευδών ειδήσεων, την αποσιώπηση περιστατικών και, γενικότερα, την παραμόρφωση της αλήθειας και την παραμόρφωση της πραγματικότητας.

Η μόνη άμυνα του απλού πολίτη σε αυτού του είδους τις επιθέσεις είναι να παρακολουθεί τις εξελίξεις με μια γερή δόση σκεπτικισμού και αμφισβήτησης των μηνυμάτων που εκπέμπονται από τους «επικοινωνιολόγους» και τους «επηρεαστές». Στο παιχνίδι αυτό σημαντικό ρόλο καλούνται να διαδραματίσουν οι δημοσιογράφοι, «ξεσκεπάζοντας» τους επικοινωνιολόγους και τους επηρεαστές, αλλά, δυστυχώς, συχνά βλέπουμε δημοσιογράφους να γίνονται οι ίδιοι επικοινωνιολόγοι και επηρεαστές, γιατί αυτό εξυπηρετεί τα προσωπικά τους συμφέροντα (από την εργασιακή τους ανέλιξη, έως τη συσσώρευση μεγάλης περιουσίας, όπως στην περίπτωση του αείμνηστου Γιώργου Τράγκα).

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΑΠΛΟΥ ΠΟΛΙΤΗ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΜΕ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΜΟ

Οι προεκλογικές συμμαχίες δεν είναι απαραίτητο να είναι «εφ' όλης της ύλης»

✓ Ορισμένοι επικοινωνιολόγοι και επηρεαστές (influencers) προσπαθούν να παραποιήσουν την πραγματικότητα για να οδηγήσουν τους αποδέκτες των μηνυμάτων τους σε λανθασμένα συμπεράσματα και, κατ' επέκταση, σε ενέργειες και πράξεις ουσιωδώς διαφορετικές από εκείνες που θα υιοθετούσαν χωρίς την παρέμβασή τους

✓ Δυστυχώς, συχνά βλέπουμε δημοσιογράφους να γίνονται οι ίδιοι επικοινωνιολόγοι και επηρεαστές, γιατί αυτό εξυπηρετεί τα προσωπικά τους συμφέροντα

Οι συμβουλές...

Μετά την κάπως μακρόσυρτη αυτή εισαγωγή, ας έλθουμε στην κυρίαρχη πραγματικότητα. Από ό,τι φαίνεται, οι επικοινωνιολόγοι που συμβουλευούν τους προεδρικούς υποψήφιους Νίκο Χριστοδουλίδη, τέως υπουργό εξωτερικών του προέδρου Νίκου Αναστασιάδη, και Ανδρέα Μαυρογιάννη, τέως διαπραγματευτή του προέδρου, που στηρίζονται από το ΔΗΚΟ και το ΑΚΕΛ, αντίστοιχα, έχουν συμβουλευτεί τους πελάτες τους ότι η θέση που πρέπει να προβάλλουν προεκλογικά είναι ότι ήταν πειθίμνα όργανα του «μάστρου» τους και ότι, αν και διαφωνούσαν με τις εντολές που ελάμβαναν, ήταν υποχρεωμένοι να συμμορφωθούν.

Ισχυρίζονται επίσης ότι, σε αντίθεση με αυτούς, ο Αβέρωφ Νεοφύτου, με την ιδιότητα του προέδρου του «κυβερνώντος κόμματος», είχε τη δυνατότητα να διαφωνήσει με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και να επηρεάσει τις αποφάσεις του, αλλά δεν το έπραξε και, συνεπώς, φέρει πολύ μεγαλύτερη ευθύνη για την κατάντια του Κυπριακού και της διαφθοράς, σε σχέση με τους άλλους δύο.

Αυτή η θέση δεν είναι ορθή. Όπως υπέδειξα και στο άρθρο μου της περασμένης Κυριακής, από τη στιγμή που κάποιος εκλεγεί στη θέση του προέδρου της Δημοκρατίας αυτονομείται από το πολιτικό κόμμα που στήριξε την εκλογή του

και επαφίεται στην εντιμότητά του αν θα τηρήσει τις προεκλογικές του υποσχέσεις. Για 5 χρόνια, το πολιτικό κόμμα που στήριξε τον εκλεγέντα πρόεδρο δεν έχει τρόπο να τον καθαιρέσει από την εξουσία. Είναι γνωστό ότι ο ΔΗΣΥ διαθέτει 17 από τις 56 έδρες της Βουλής των Αντιπροσώπων, με συνέπεια να είναι αδύνατη η ψήφιση νόμων χωρίς τη σύμπραξη της αντιπολίτευσης. Συνεπώς, από πού αντλείται η δύναμη του προέδρου του Δημοκρατικού Συναγερμού να επιβάλει τις απόψεις του επί του προέδρου της Δημοκρατίας, που έχει τον απόλυτο έλεγχο της κυβέρνησης – πάντοτε κατά τους επικοινωνιολόγους και τους επ-

ρεαστές – καμιά επιρροή δεν έχουν επί της γραμμής που προδιαγράφει και επιβάλλει ο πρόεδρος;

Τα τραγικά λάθη

Με αυτές τις σκέψεις ανεπιφύλακτα απορρίπτω τις αιτιάσεις των επικοινωνιολόγων των δύο προεδρικών υποψηφίων που στηρίζονται από το ΔΗΚΟ και το ΑΚΕΛ, ότι αυτοί δεν έχουν οποιαδήποτε ευθύνη για τα τραγικά λάθη που έχουν διαπραχθεί τόσο στον τομέα της διαχείρισης του πολιτικού προβλήματος της Κύπρου όσο και στον τομέα της πάταξης της διαφθοράς και της διαπλοκής, ενώ ταυτόχρονα ισχυρίζονται ότι ο Αβέρωφ Νεοφύτου είναι σχεδόν συνυπεύθυνος με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Το πρόβλημα που έχω με τον Αβέρωφ Νεοφύτου είναι άλλο και εστιάζεται στις διασφαλίσεις που θα μας δώσει ότι, μετά την εκλογή του, θα τηρήσει τα υπεσχημένα και δεν θα επιδοθεί και αυτός σε «ιδεοθύτελλες». Εάν μου ετίθετο το ερώτημα από τον ίδιο, ομολογώ ότι θα είχα δυσκολία να απαντήσω. Μιας μορφής εγγύηση σίγουρα είναι η διατύπωση - μέσα στο προεκλογικό του πρόγραμμα - των προθέσεων του, αλλά και της συγκεκριμένης πολιτειακής δομής που θα επιδιώξει να εξασφαλίσει (σύνθεση και τρόπος λειτουργίας των κρατικών εξουσιών, μηχανισμοί προστασίας της ασφάλειας, της ελευθερίας και των θεμελιωδών δικαιωμάτων των πολιτών, βάσει της αξιοποίησης του δημόσιου πλούτου της χώρας κλπ.). Οι αναφορές αυτές πρέπει να είναι ρητές και επαρκώς λεπτομερείς, ώστε να επιτρέπουν στον ψηφοφόρο να κρίνει όχι μόνο την ορθότητα των προτάσεων, αλλά και τις προοπτικές υιοθέτησης των προτάσεων αυτών από τους υπόλοιπους παίκτες, που – είτε μας αρέσει, είτε όχι – εμπλέκονται στο παιχνίδι.

(*) τακτικός αρθρογράφος της «Αλήθειας» και της «Cyprus Mail»

Το χειρότερο αποτέλεσμα είναι η διαιώνιση της κατοχής

Δυστυχώς, πολλοί συμπατριώτες μας δεν συνειδητοποιούν ότι η προδιαγραφή μιας ιδεατής λύσεως και η άρνηση της αποδοχής οποιουδήποτε συμβιβασμού μάς οδηγεί στο χειρότερο δυνατό αποτέλεσμα, που είναι η διαιώνιση της κατοχής, η σε πρώτη φάση πλήρης τουρκοποίηση ενός μεγάλου μέρους της πατρίδας μας και σε δεύτερη φάση ολόκληρης της Κύπρου και ο ξενιτεμός και η προσφυγοποίηση όλων των Ελληνοκύπριων και των Τουρκοκύπριων. Με άλλα λόγια, η εποχή «της λύσης με σωστό περιεχόμενο» (όπου ο καθένας μπορεί να ερμηνεύσει την αναληφθείσα δέσμευση με όποιον τρόπο θέλει) έχει πλέον πα-

ρέλθει ανεπιστρεπτή.

Στο μέτωπο της πάταξης της διαφθοράς και της διαπλοκής, τα πράγματα είναι πολύ πιο εύκολα, γιατί υπάρχει στο τραπέζι η πρόταση για το «πόθεν έσχες» των Παναγιωτίδη-Συρίμη-Πισσαρίδη, που, αν υιοθετηθεί στο σύνολό της, μπορεί να φέρει άμεσα θεαματικά αποτελέσματα.

Μιας άλλης μορφής εγγύηση είναι η επιζήτηση και εξασφάλιση προεκλογικών συμφωνιών μεταξύ δύο ή περισσότερων προεδρικών υποψηφίων επί συγκεκριμένων - ζωτικής σημασίας - θεμάτων (όπως είναι το Κυπριακό και η πάταξη της διαφθοράς και της διαπλοκής), χωρίς να

απαιτείται η συμφωνία και η σύμπραξη επί άλλων θεμάτων (όπως η οικονομία).

Σε όλες τις περιπτώσεις, βλέπω ότι η ανάγκη διαμόρφωσης συγκεκριμένων και ολοκληρωμένων προτάσεων, τόσο στον τομέα του Κυπριακού, όσο και στον τομέα της πάταξης της διαφθοράς και της διαπλοκής, καθίσταται όλο και περισσότερο επιτακτική, για να μπορέσουν επιτέλους να καταλάβουν οι ψηφοφόροι, πού ακριβώς οι διεκδικούντες την εξουσία θέλουν να μας πάνε. Η εποχή των «λευκών επιταγών» ανήκει στο παρελθόν. Είναι ευτύχημα ότι έχουμε μπροστά μας μια μακρά προεκλογική περίοδο.